

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Een feestmaaltijd op een berg - niet zomaar een berg, het gaat om de berg Sion, Jeruzalem - waar *álle (álle)* volken samen (*samen*) aan tafel gaan. Hun 'sluiers afgenomen', dus zeg maar: met open vizier zullen ze daar aanzitten. Zonder 'kleed dat hen bedekt', zeg maar: zonder de grimmige maskers, zonder 'je te verstoppen' voor elkaar.

Er is genoeg eten voor iedereen, de wijn is zorgvuldig bewaard, gerijpt tot dit moment - het is niet vanzelf en niet van de ene op de andere dag gegaan. Maar nu wordt er geklonken en gedronken, geproost en genoten, *van* en *met* elkaar.

Het is niet zomaar een etentje, gaat Jesaja verder, het betekent het einde van de dood die mensen elkaar aandoen. Tranen kunnen worden gewist - want verdriet doet men elkaar niet meer aan. De smaad van wie onderdrukt, vergeten waren, van wie speelbal zijn van machten en krachten - wordt eens en voorgoed weggenomen.

En op die dag als dat visioen wáár wordt, zegt Jesaja, zullen mensen zeggen: er is maar één 'God', namelijk die onze hoop was en is en zal zijn, die mensen redt van haat en geweld - en die ze zó, getroost en verenigd aan een feestmaaltijd laat aanzitten.

Maar o God, wat staat dit visioen momenteel vór bij ons vandaan! Het hartverscheurende geweld in Israël en de bezette gebieden komt voort uit hele andere "visioenen". "Visioenen" van 'eigen volk of religie eerst'. Een "visioen" als: 'een Midden-Oosten zonder Joden', een "visioen" als 'een beloofd land zonder Palestijnen'. "Visioenen" van geweld, van de ander als een beest zien, van superioriteitswaan van de eigen religie of volk, dat je een ander zijn bestaansrecht kunt ontzeggen, *ontnémen* - allemaal visioenen die dit ene van Jesaja, dat van állen aan één tafel, uitsluiten.

Het visioen van Jesaja mag ons naïef toeschijnen, maar al *zúlk* soort "visioenen" zijn werkelijk niet om aan te zien. Al was het maar door de tranen die je ervan in de ogen krijgt of de woede die je verblindt.

Misschien moeten we *dít* goed beseffen: het visioen van Jesaja is *niet* ontstaan in de harten van mensen met macht. Het is *wél* ontstaan - gebotteld, gerijpt - in de harten van mensen zonder land. Joden in ballingschap. Zonder rechten. In het visioen probeerden ze niet alleen '*iets*' te *zién*, maar vooral ook zich *gezien* te weten. In dit visioen, waarin *íeder* meetelt en een plek onder de zon zal krijgen - aan *táfel* - gaat het om de waardigheid, de *bestaanswaardigheid* van ieder mens. Te beginnen bij wie op dit moment het *minste* of *geen* bestaan hebben...

In zijn gelijkenis gaat het ook Jezus om precies *dít* visioen van een feestmaal uit Jesaja 25. Om de *verbondenheid* op dat feest te benadrukken schetst hij een *bruiloftsfeestmaal*. Voor een 'zoon'. Met 'zoon' in het Oude testament (Jezus' Bijbel!) is het Bijbelse volk Israël bedoeld, en dan vooral in zijn hoedanigheid als een volk zonder macht, zonder rechten. Een volk van weerloze mensen. 'Uit Egypte heb ik mijn zoon geroepen', zegt de goede God ergens, d.w.z. 'ik heb mijn volk uit slavernij willen bevrijden en een plek gegeven en ik wil ze graag verbinden, onderling *en* aan de volken om hen heen'. Een wáár *bruiloftsfeestmaal*.

Dat bruiloftsfeestmaal is het visioen, hetzelfde als bij Jesaja. De vraag die Jezus bedoelt te

stellen is: wie wordt door dit visioen aangesproken? Ofwel: wie voelt zich aan deze feesttafel genodigd, geroepen?

Dat is ook een vraag voor nú. Wie wordt aangesproken door het visioen van vrede in het Midden-Oosten? Hoe is je reactie op de roep om de vrede die zo nodig is? Échte vrede?

Er zijn twee reacties, zo schetst Jezus het. De eerste reactie is: ‘niet willen komen’. Geen tijd voor, er zijn belangrijkere zaken. Of: geen zin in, om met die en die allemaal aan één tafel te zitten, “ben je belazerd, donder op”. ‘De overigen nemen zijn dienaren gevangen, mishandelen en doden hen’. Het visioen roept agressie op bij wie niet willen weten van ‘de ander zonder noemenswaardig bestaan’. Zó zijn mensen in de geschiedenis genegeerd, vergeten en buitengesloten.

De koning in de *gelijkenis* wordt *woedend*, ongetwijfeld woedend van *verdriet*, dat zijn mensen elkaars bestaan zo negeren. Dat zulke onderlinge haat een samenleving verwoest, vertaalt Jezus in de *gelijkenis* met dat de koning die stad plat brandt. Alsof hij zegt: woede roept woede, en agressie roept agressie op. Dan valt de samenleving uiteen. Het gaat er Jezus níet om om *God* - om ons *Godsbééld* - te verenigen tot een boze, rancuneuze, vernielers.

Integendeel, die God houdt aan zijn visioen vast. Hij radicaliseert het zelfs, door nu werkelijk állen aan de tafel te nodigen, ook - “hoor je dat, lezer!” - die in de ogen van mensen *slecht* zijn, *slechte mensen én goede* - zó boven ónze enghartige eigenheid úit, zó veel wíjder dan onze hang naar ‘wat en wie we kennen’ is de gastvrijheid van deze koning voor zijn bruiloftsfeestmaal.

Dus de feestzaal stroomt vol. Gelukkig zijn er veel mensen die zich aangesproken voelen door dit visioen, door zulk ‘geloof’, die zich geroepen achten ‘humaan’ te zijn, ‘democratisch’, ‘verbonden met alle mensen’. Je kan voor het feest van al zulke zaken dit visioen ‘als bruiloftskleding aantrekken’, zou je kunnen zeggen. Zoals Paulus het wel heeft over ‘de mantel der gerechtigheid’ of ‘de wapenrusting Gods’, van ‘geloof, hoop en liefde’ aantrekken.

Het was in die tijd de gewoonte dat je bij de deur van de feestzaal zulke bruiloftskleding werd aangereikt, om die áán te doen, dat moet u wel even weten.

En dan komt de koning die volle zaal binnen - misschien staat hij daar met tranen van ontroering in zijn ogen (we hebben al gezien dat het een emotioneel mens is). Maar dan ziet hij iemand die het hem aangereikte bruiloftskleed heeft geweigerd, níet aangenomen. ‘Neuh, ik hou m’n eigen kleren wel aan, dat bruiloftskleed wil ik niet dragen’.

En ziet u, dat is de tweede reactie op de nodiging bij dit feestmaal van verbondenheid, bij de roeping uit zo’n visioen te leven: ‘Neuh, ik blijf wel op afstand, ik moet ook gauw weer weg kunnen’ - zoiets.

De *waarden* van dit visioen, de *consequenties* van deelnemen aan een tafel voor werkelijk álle volken, moet ons letterlijk niet ‘al te dicht op onze huid komen’. Dat is er aan de hand bij die persoon zonder bruiloftskleed.

En ik zal u zeggen: dat is - zeker nú - *herkenbaar*. En dat is ook de bedoeling van de *gelijkenis*. Laat ik voor mezelf spreken. *Ik* wil ook graag deelnemen aan dit visioen, ook waar het om vrede in Israël en Palestina gaat. Maar als ik de televisiebeelden zie en woede in me op voel komen

over de 'Jodenjacht', het Anders Breivik-achtige geweld *en* de niets en niemand ontziende wraak op Palestijnse burgers, dan weet ik niet of ik bij de deur van dat visioen de 'mantel der liefde' wel wil aannemen - wáárd zou zijn. En ik ben niet de enige.

En waar kom je dan terecht? Met z'n allen in een 'uiterste duisternis', *vér* van dat visioen? In het besef dat 'velen zijn geroepen, maar weinigen voor hun roeping *kiezen*, (*kunnen, durven willen kiezen*)?

Het visioen blijft staan. De roep ervan gaat uit. De uitnodiging klopt aan onze deur. Bij goede maar ook bij 'slechte' mensen, wij, die ons er nog niet aan durven geven.

De wijn moet nog rijpen.

'Bij God is onze hoop, hij zal ons redden'.

Móge het zo zijn ... - Amen.